

רגע אחד אחרי הזינוק

איתה הציע מפקד הקורס שהובל למק לקפוץ או לעזוב את הקורס — חכך בדע ועלה עוד הפעם על הסווינג.

נעמה, חגור רתמה, ושני המשלחים לי "היכרו" קרא המדריך.

"אריק", השיב הגינני בצורה ידידותית, "אני מוכן." "קפוץ!"

הגינני פנה באיטיות שלווה לאחוריו, תכל בעינים מאשימות בשני המשלחים, וא להם בקול מייסר. "אתם ניסיתם לדה

אותי. אני יודע זאת היטב. תתביישו לכו המשלחים הסתכלו בו במבטים משחוממם והגידו בכתפיהם בתמהון.

"היכון —" זעק המדריך השלישי הענין היה לו לזרא כבר — "קפוץ!"

קול בוכים פונה הגינני שנית לאחוריו, ותבע מהמדריכים לא לדחוף אותו בשום פנים ואופן.

עומד למטה, ונותן את פקודת הזניקה. מיד עם הישמע הפקודה חייב החניך לקפוץ למטה בתנופה. הוא טופג חבטה רצינית למדי אשר נפילתו נעצרת, חצי מטר לפני הקרקע, על ידי הרצועות. מכח התנופה הוא ממשיך להתנדנד ("סווינגים") בכח רב, דבר הנותן לחניך שמץ מהרגשה של הצניחה עצמה. כל הפעולות כאן מבוצעות כאילו הוא זונק מהמטוס ממש.

ובכן, עמדנו מספר חניכים ירודי-מוראל על אותה גווסרה ארוכה. מייחלים באימה לקפיצת הסווינג הראשונה שלנו. מלמעלה, משום מה, נראו 6 המטרים תהומיים לאין שיעור יותר מאשר נראו מלמטה למעלה. אחד אחד נעמדנו לפני המעקה, חגורים רתמה וקפצנו למטה בעינים עצומות. היה זה המבחן הראשון לכל אחד מאתנו — כיוון שכאן היה כל אחד חייב להתגבר על פחד

השלישי הוא עלול לקלל, בפשטות — אולם קללה כזו שתנרום לכך שגם המצניח הלבן יסמיק לחלוטין.

עוד מעט אנו נוחתים. יש לי לפחות 6 תמונות, דומני. כדאי עתה לסגור את המצלמה. כן — — הנה הולך ובא הרגע הראשון בו אינך יודע להחליט באם אתה נופל על האדמה או שהיא מסתערת לפתע עליך.

הצמד עתה את רגליך היטב. הפעם הצניחו אותנו על אדמה צהובה, מדברית ורכה. קיימים כל הסיכויים לנחיתה קלה.

לפני למעלה משנתיים, היה לי העונג להיות חבר לבוקה של סגן-משנה גויס גולד וטוראי כהן. שניהם היו הפחדנים הגדולים של הקורס, בשניהם התפתחו תסביכים משונים לגבי כל חפץ שהיה

"קפוץ!"

רגע הגיע הכר מערכת "הי עולם הזה" מושיט את רגלו הימנית וקופץ. רק הכבל עוד מקשר אותו אל המטוס.

עתה. ההבל בין צנחן בעל וותק לבין טירון הוא, שהראשון חושש מרגע הנחיתה, בה עלול לספוג מהלומה לא נעימה או אפילו מסוכנת — בה בשעה שהטירון, כמובן, מתהבט קשה בבעיה כיצד לא לקפוץ החוצה בגובה 900 רגל ברגלים משקשקות, אלא שלווה פחות או יותר... אותו טירון, שזה עתה סיים את הגימנסיה, נראה עתה הרבה יותר מאושש, אם כי נראה היה לו שהוא נכנס לבוך איים בכל עסק הצניחה הנלווה הזה...

לאחר מכן, כששאלתיו מדוע זה התנדב לחיל-הצנחנים דווקא, התוודה בגילוי-לב מפני שזעו שהגיע לקורס הצנחנים נחשב ל"פחדן הגדול ביותר בשכונה. פחדנות בין נערים צעירים, בחברה של נערים בני 14-18, היא יותר מפגם. בעיניו היה זה מום רציני — כיום המפריע לו מבחינה חברתית. הוא החליט "להראות" להם, — בצורה המוחשית ביותר — והלך להיות צנחן. אולם אותו בחר לא החזיק מעמד יותר מחמש הצניחות הדרושות לשם ענידת כנפי הצנחן. פשוט, מלכתחילה אסור היה לו לצנוח. צנחן טוב, בסופו של דבר, יהנה מהצניחה — יהנה אפילו מהפחד שבצניחה. יש בו בפחד הזה משהו יפה ומרתק. משהו משכר ומלא קסם — יש בהן, באותן שניות בהן המצנח עדיין לא פתוח ואתה מועף בחלל במהירות של פגז, הימור, כביכול, עם הגורל. — משהו נהדר, יפה באמת.

אותו בחר היה קרוב מאד אלי עתה. ניכר היה עליו שחיכה בקוצר רוח לרגע הנחיתה על האדמה הטובה — והיה לי כל הכבוד לצלמו כאשר קסדתו שמוטה לו על מחצית פניו כמקויון. בעוד אותו גבר צעיר לא מהין להוריד ידיו מרצועות המצנח ולישר מהן הקסדה. אותו פני יקבל מהלומה נוספת בראשו בגלל הזנחה זו.

מלמטה רעם כבר קולו של גיורגי ברמקול. גיורגי הוא קצין-קרקע היום. גיורגי, באחד הימים, יהיה בודאי מוצג מוזיאוני יקר ערך. הבחור הבלונדי הנה, שובב וגחון, יכול לתת הרצאה מקיפה, מעניינת ומרתקת כיצד העובדה שלצנחנים אין הצנחן מגיע לקרקע אינה משנה את זכותו לרשום בפנקסו צניחה אחת, כל זמן שקפץ דרך מטוס בשעת פעולה. גיורגי צנח פעם — אולם מעולם לא הגיע לקרקע, כתוצאה מאותה צניחה. אותו בחר זינק מבעד לפתח ה"דקוטה", ומיתרי מצנחו נאחזו בגלגל האחורי של המטוס. כל מיתרי המצנח כבר היו קרועים — מלבד שנים בודדים, הדברים היחידים שמנעו מגיורגי מלנשוט הרומה. אט-אט, הודות לתיאום מצויץ בין חבריו הצנחנים שנותרו במטוס — נמשך הבחור פנימה למטוס. אך נחת המטוס בשדה התעופה, אין גיורגי לחדר המצנחנים, וכעבור 40 דקה נראה מצנחו מרחף שניה ברקיע, צחור ועליו.

קצין-הקרקע נותן עתה הוראות לצנחנים. לזה יקרא לגלוש יותר ימינה, לזה ייעץ לסגור את רגליו תוך כדי צניחה — ואת

"נפולו!"

זוהי תמונה יחידה במינה, שצילם הצנחן שנשא במטוס, כשגופו קשור למטוס עדיין רצועות-כבדות מיוחדות. בשניה זו עוד ארזו המצנח על גבו של חברי-המערכת, הנופל כאבן במהירות עצומה. בעוד שלוש שניות יומתח הכבל, הנראה היטב בתמונה, ישלוף החוצה כבת אחת את המצנח שיופדם באויר, יעצור בהם את הצנחן שיתחיל לרחף באיטיות בהדרגה.

של ממש, לא פחד תיאורטי שאיננו מחורר די צרכו. מבינים אתם, בעומק של 6 מטרים ציפה משטח בטון, בהיר וחלק. כהן היה אחרון. הוא הצליח עד הרגע ה"אחרון ממש להתחמק, כדי לדחות את הרגע האיום. כהן, בדרך כלל, היה גינני. עתה קיבל פרצופו צבע ירקרק. הוא ניגש למעקה התבונן למטה. כולנו הסתכלנו אליו למעלה כציפיה כנה. עתה יבוא הגמול האמיתי. הסי-תדרנו כל אחד בנוחיות, תפסנו מקומות טר-ביים עד כמה שאפשר, וציפינו. הגינני — חוקה עליו שלא יקפוץ סתם ככה.

"היכרו!" רעם קולו של המדריך. הגינני גיל המשיך להסתכל למטה בעיניים זגוזגות, ולאחר חישוב מרובה, הפנה את גבו והחל מתיר את רתמתו, לתדהמת שני המשלחים שעמדו לידו. "אתם באמת חושבים שאני השתגעתי לגמרי?" סינן בתימהון קל מבעד לשיניו. "לקפוץ מכאן? אדם בגילי?" לאחר שעמדה בפניו תבירה המידית,

"קפול!"

עשוי משי או שהזכיר במשהו אלומיניום יום של מטוס. גוויסגולד, למשל, הודה בפנה מלא, שגה וחצי לאחר סיום ה"קורס" — לאחר שהשתחרר ונכנס לעסק כזבן בחנות לכובעי נשים של גיסו — שכל פעם שהוא עובר על פני חלון ראווה של חברת נסיעות והוא רואה את צילומי המטוס סים שם, חוקף אותו קבס, והוא מתחיל להרגיש חולשה כללית. טוראי כהן היה פחדן מספר שנים.

"קפול!"

הכטה חזקה מזכיר רה להכרי-המערכת כי הגיע לקרקע לאחר גילגול מת, רומם הצנחן, מקיף בריצה את קימורת המצנח, הרובי עתה על הקרקע. עליו לקפל את המצנח בזחירות קפדנית, ולהחזיר